

приятел е сторил това за негова смѣтка, не може да се каже съ положителност. Домашнитѣ и близкитѣ му твърдятъ, че той не е билъ способенъ на подобна смѣлость... Всички печатани Ангелови работи били, соредъ тѣхъ, изпращани за печатъ отъ негови приятели.

Липсата на подобна смѣлость би могла да се допустне съ по-голъма вѣроятностъ, по-късно, когато е печатано въ Блъскавото списание „Градинка“ стихотворението му „Листецътъ“. А нотиранитѣ му пѣсни, видѣли свѣтъ въ нотната сбирка на Р. М. Рачовъ и А. А. Стояновъ, до колкото си спомнямъ, казваше самъ, че сж помѣстени безъ негово знание. Да допустна, че самъ е изпратилъ първитѣ си работи въ „Читалище“ ми дава поводъ съсъдството на Ангелова съ Хр. П. Филиповъ, по всѣка вѣроятностъ учитель въ близкото до Жеравна с. Градецъ, който е минавалъ за поетъ. Отъ него е помѣстена прѣзъ това врѣме пакъ въ „Читалище“ стихотворението „Българщината въ Македония“, ) подписано съ собственото му име и името на селото Градецъ. Едно такова съсъдство все ще да е подѣйствувало на Ангеловия куражъ, макаръ въ ржкописитѣ му да не се намира и поменъ за Филипова. Тѣхнитѣ отношения, изглежда, не сж били враждебни, но не сж били и приятелски. И въ единия и въ другия случай Ангеловъ щѣше да намѣри поводъ да даде изразъ на чувствата си къмъ него въ бѣлѣжка или стихотворение. Отношенията имъ ще сж били по-скоро отношения на съревнувание, при което побѣдителъ е излѣзълъ Ангеловъ.

Ала надали е необходима подобна частична подбуда, за да се рѣши Ангеловъ да печата, като се има прѣдъ очи общия даскалски стремежъ да се изважта на свѣта всѣка даскалска мждростъ. Рѣдко сж учителитѣ прѣзъ това врѣме, които не сж писали стихове. Отъ всичкитѣ краища на България се обажда въ вѣстници или списания тогавашния даскалъ или поетъ... На повечето отъ тѣхъ стихотворната форма служи не за образенъ изразъ на обща идея или интимно прѣживѣване, а за съобщение на обикновенъ мѣстенъ фактъ, примѣсенъ съ дълги и широки разсждения — коментари. Поетитѣ прѣзъ това врѣме сж обикновени дописници, които умѣятъ да излагатъ най-обикновеното дѣлнично събитие въ полуизмѣрена форма. Тѣхното поетизиране е, бихъ казалъ, повече обществена, отколкото творческа необходимостъ. Въ качеството на добрия учитель ще е влизала и способността да пише стихове. Така само може да се обясни обстоятелството, че Ангеловъ е билъ задлъженъ нѣколко години по-послѣ отъ шумѣнското училищно настоятелство да съчинява по една пѣсень, която да се пѣе отъ

1) Читалище, год. II (72), кн. IV.